

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Notæ In Notas Willelmi Wendrockii Ad Ludovici Montaltii
Litteras, Et In Disquisitiones Pauli Irenæi Inustæ**

Fabri, Honoré

Coloniæ, 1659

Nota III. De miraculis in Portus-Regii Monasterio editis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39536

meris erroribus scatere (nescio quis, supra centum in brevi syllabo raptim recensuit); librum *de Sancta Virginitate*, à Sorbonâ, infami notâ inustum; *Literas*, erroris veneno infectas. Omitto librum *de Frequenti Communione*, qui licet Arnaldi nomen præferat, Sancygirano tamen à plerisque jure attribuitur. Cæterum blasphemias præfatæ scriptiunculæ frustra recenserem, cum jam hoc munere alii egregiè defuncti sint.

N O T A I I I.

De miraculis in Portus-Regii Monasterio editis.

Illa miracula non suspecta modò, sed prorsus rejicienda sunt, quæ in confirmationem erroris superbè jactantur*; idque majore, ut ais, incitatione & eloquentia. Et ut fidem facias, locum Montaltii elegantissimum, ut putas, exscribis: quamvis, ut verum fatear, Grammaticæ legibus vix congruat; & difficile sit, in eo congruam verborum constructionem invenire. Regii-portus Monasterium à Jesuitis oppugnatum fuisse dicis; quòd, scilicet, sex Arnaldi sorores cum anu matre, & totidem Andillii fratris filiæ potiorem & nobiliorem illius partem facerent; & quòd ibidem Arnaldus, Sacerdotis & Confessarii partes agens, opportunum suis studiis secessum nactus esset. Sed quid hæc ad Jesuitas? qui de Portu-Regio nunquam cogitassent, nisi Janseniana hæresis ibidem suam quasi Genevam constituisset; ibique venenum pararetur, quod deinde per totam Galliam spargendum erat. Nemo est inter Catholicos, qui hoc ignoret. Cum igitur huic Monasterio gravissimæ calamitates,

* Pag. 447. 448. 449.

tates,

tates, inquis, imminerent; Deus ancillis suis hominum violentiâ pressis, inusitatâ miraculorum per sacram spinam ratione subvenit. His miraculis, ut fidem facias, testem adducis Dominum *Paschal*, tibi, ut ais, magnâ necessitudine conjunctum. Montaltium, vel Altimontium, vel Claramontium, aut Claramontanum addere debueras. Nihil enim his tribus conjunctius. Nisi verba sacra profanare vereretur, dicerem: *& hi tres unum sunt*. Immo à Vicariis Parisiensibus, & ab Archiepiscopo Senonensi, hæc miracula approbata fuisse asseris: hinc populi eò confluentis concursus, & ingruentis procellæ mitigatâ tantisper asperitas. At Senonensis testificatio suspecta est. Parisiensis, vix fortè certior.

Ferri tamen nequit, quod sæpiùs dicis, omnes (scilicet Jansenistas) in eam opinionem venisse; hoc divino testimonio Regio-portuensium innocentiam vindicatam fuisse; cùm etiam aliquot miracula post Alexandri VII. Constitutionem edita sint: hunc fuisse totius Galliæ sensum: immò in illo circumstantiarum concursu, hæc miracula à Deo patrari non potuisse, nisi ad confirmationem veritatis. Sciebam, vos eò spectare: hoc extremum fuit desperationis vestræ refugium. Undique vobis pericula ingruiebant, & inferiebantur clades. Roma gemino fulmine vos perculerat: Rex Christianissimus suis Declarationibus, Episcopi suis Decretis, Parlamentum solemnibus Bullarum acceptatione, Sorbona suis Censuris, aliaque id genus extremam ruinam vobis minabantur. Confugistis ad miracula: res pro votis successit. Hinc populi, novi motus; hinc novi animi; hinc opportunâ occasione arreptâ, famosas Litteras contra Sorbonam, Jesuitas, Ecclesiam publicastis: quæ cum à S. Sede damnatæ fuissent, à Parochis libellos famosos, ali-

quot

quot ab Episcopis Censuras contra Jesuitas extorsis. Sed pro his quoque, Petri iudicium expectate. Interim, nescio, quonam pacto, errores vestros à Sede Apostolica damnatos, non modò, ut ante, mordicus teneatis, ac defendatis; verùm etiam Divino miraculorum testimonio confirmare præsumatis. Quasi verò Deus errorem testificari possit. Nec te pudet insolentissimæ blasphemix? hæc tracto pressius, ut te ad aureum libellum pro defensione veritatis Catholicæ, à doctissimo Theologo, simul & illustrissimo & piissimo Præsule, in hanc rem editum, remittam: quem etiam ad te latinitate donatum, cum aliis brevi missurus sum. Quid enim de hoc argumento melius ac nervosius scribi, vel excogitari possit, non video: ne semper eadem more vestro repetamus. Cum nihil addi possit opusculo numeris omnibus absoluto; non est, quòd hic diutiùs hæream, hac brevi responsione contentus. Errare quidem humanum est; errores verò pertinaciter defendere, diabolicum; errores demùm pertinaciter defensos Divino miraculorum testimonio velle tueri, plusquam diabolicum.

Sic Ecclesiæ auctoritatem infringere voluistis; pejore certè, quàm Calvinistæ, vel Lutherani exemplo. Calvinus hæreses suas publicavit, quas cum Romanus Pontifex damnasset, hujus dumtaxat auctoritatem negavit, adhæsitque erroribus suis. At vos non modò hæreses defenditis, ac pro viribus diffunditis, & Romani Pontificis auctoritatem perfundatis, scriptisque libellis refutatis; verùm etiam, quod nunquam Calvinistæ fecere, eò venistis audaciæ, ut miraculis doctrinæ vestræ veritatem, & Constitutionum Apostolicarum falsitatem & injustitiam, demonstrare præsumatis. Vereor ne vestro malo

R.

Deus

Deus effrænam hanc juxta atque impiam licentiam coërceat. Sacra illa spina, cui publicum cultum privatâ auctoritate detulistis, contra solitam Ecclesiæ formam, vos etiam pungit. Agnes illa virago celebris, & Sancygirani manu diligenter culta, vestri gynæcei facilè princeps, ad reddendam errorum suorum rationem à supremo Judice vocata est: ille famosus Magister, cujus terribissimus stylus vestris erroribus diu servire voluit, qui priùs, summâ cum laude, justitiæ & veritati servierat; ejusdem lictoris, vel apparitoris operâ, ad supremum Dei tribunal tractus est: Arnaldus ipse gravissimæ ægritudinis monitu, ad relipscentiam invitatus. Cavete igitur, ne sacra illa spina, Christi sanguine, cui summam laudem, summumque præmium invidetis, dum eum pro communi omnium salute fufum fuisse negatis; Cavete, inquam, ne spina illa Divino illo sanguine cruentata vos pungat. Utinam ulcus tandem aperiret, & virulenta errorum sanies efflueret! Cavete, ne tam frequentis populi concursus vos obruat; ne miracula ipsa infidelitatem vestram tandem aliquando arguant. Nam in hoc præsertim genere, Deus supremus vindex manum operi admovet; causam suam agit; & sacrilegos mortalium conatus elidit.

In